Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg B.J.Šokčevića 17
OIB: 77561654785

Poslovni broj: P-313/2025-50

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, po sucu Ivani Božić Pišćak, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Josipa Piljića iz Nijemaca, I. Gundulića 4, OIB:34508264777, zastupan po punomoćnici Martini Alagić, odvj. iz Vukovara, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB:53056966535 zastupan po odvjetnicima iz OD Glamuzina&Grošeta iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 10.rujna 2026. godine u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Vjekoslava Rimac, odvj. u Vinkovcima i punomoćnika tuženika Domagoja Šebetić, odvjetničkog vježbenika iz Odvjetničkog društva Glamuzina & Grošeta d.o.o. u Zagrebu, potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 27.listopada 2026. godine, radi ništetnosti ugovora i isplate, dana 27.listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe ugovora o kreditu broj 198-50-3263849 sklopljenog dana 9.2.2006. g. između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane uz CHF, te ista ne proizvodi pravne učinke. U odnosu na promjenjivu kamatnu stopu utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 2. ugovora o kreditu broj198-50-3263849 sklopljenog dana 9.2.2006. g. između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora kojem je banka ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope bez posebnog zaključivanja aneks ugovora te ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Josipu Piljić iz Nijemaca, I. Gundulića 4., OIB: 34508264777, isplati novčani iznos:

- od 1.628,77 eura (slovima: tisućušestodvadesetosam eura i sedamdesetsedam centi),
- od 4.971,31 eura (slovima: četiritisućedevetstosedamdesetjedan euro i tridesetjedan cent) zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 01.10.2015. godine pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31.12.2022. godine; od 1.1.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan, zahtjev tuženika za utvrđivanje tuženikovog potraživanja prema tužitelju s osnova iznosa za kojeg je tužitelju umanjena neotplaćena glavnica, iznesen u prigovoru radi prebijanja i to u iznosu od 9.305,28 EUR uvećano za zakonsku zateznu kamatu tekuću na isti iznos od 1.10.2015. do isplate u visini stope određene čl. 29. ZOO-a (NN 35/05, 41/08,125/11 i 78/15) i to uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

IV. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d. d. Zagreb Magazinska 69, OIB: 53056966535, da naknadi tužitelju Josipu Piljić iz Nijemaca, I. Gundulića 4., OIB: 34508264777, trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 3.019,26 eura (slovima: tritisućedevetnaest eura i dvadesetišest centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 27.listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

V. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka, preko dosuđenog iznosa od 3.019,26 eura, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi isplate, koja tužba je zaprimljena kod ovog suda 11. lipnja 2019 g. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 09. veljače 2006.g., zaključio ugovor o kreditu broj 3198-50-3263849, u iznosu od 52.820,00 CHF, u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan korištenja kredita s rokom otplate od 300 mjeseci u jednakim mjesečnim anuitetima. Navedenim ugovorom o kreditu ugovorena je kamatna stopa koja je promjenjiva, a koja se sa početnih 4,95 % godišnje, tokom otplate kredita u više navrata mijenjala na štetu tužitelja.

1.1. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelju nije pruženo dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje ugovora o kreditu ugovaranjem valutne klauzule, odnosno o rizicima vezanim uz rast tečaja CHF u odnosu na kunu. Tečaj CHF u odnosu na kunu skočio je tijekom otplate kredita u odnosu na početno ugovoreni tečaj. Također i kamatna stoga koja je ugovorena kao promjenjiva tijekom otplate kredita u više navrata se mijenjala na štetu tužitelja. O navedeni ugovornim odredbama nije se pojedinačno pregovaralo te tuženik kao trgovac nije tužitelja u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Navedene odredbe su protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

1.2. O ništetnosti navedenih ugovornih odredbi postoji pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4.7.2013. koja je u dijelu koji se odnosi na promjenjive kamate potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014., a u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17

od 14.6.2018. Tuženik je sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) ponudio tužitelju mogućnost konverzije Ugovora iz valute CHF u valutu EUR. Tužitelj je prihvatio takav prijedlog te je dana 08.02.2016. godine sa tuženikom zaključio dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita u valutu EUR. U provedenoj konverziji utvrđena je nova nedospjela glavnica kredita u kunskoj protuvrijednosti 26.805,,91 EUR, a kojim utvrđenjem nove glavnice su ugovorne strane uredile isključivo svoj budući ugovorni odnos, od dana konverzije nadalje. Utvrđenjem nove glavnice nedospjela je glavnica korigirana na približan iznos glavnice u kunama kakva bi bila da se nisu mijenjale kamatna stopa i tečaj CHF od početka ugovora (ali i dalje je viša od nedospjele glavnice kakva bi bila da se nisu mijenjale kamatna stopa i tečaj CHF od početka ugovora) te isto ne predstavlja obeštećenje tužitelja radi ništetnih ugovornih odredbi koje su predmet ove tužbe. Zbog ugovaranja ništetnih odredbi u Ugovoru, a koje se odnose na način promjene kamatne stope, kao i na ugovaranje valutne klauzule prema kojoj se glavnica veže uz valutu CHF, tuženik je tužitelju od dana zaključenja ugovora pa do dana 30.9.2015. godine i dalje u obvezi isplatiti novčani iznos od 26.555,59 kuna. Tužitelj je do potraživanog iznosa došao na način da je zbrojio sve preplate nastale radi povećanja tečaja CHF u odnosu na tečaj prema kojemu je kredit isplaćen i to za razdoblje od dana zaključenja ugovora pa 30.09.2015. godine (do obračuna konverzije) uzimajući u obzir i tečajne razlike koje su bile na štetu tuženika. Stoga tužitelj ustaje tužbom protiv tuženika sa zahtjevom da mu tuženik isplati iznos od 26.555,59 kn zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedine iznose, kao i troškovima postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivio tužbi i tužbenog zahtjevu, te ističe prigovor zastare. Nadalje ističe, činjenicu da je Sporazumom o konverziji tražbine izvršena konverzija tužiteljeva kredita u skladu s prisilnim odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Dodatkom ugovora o kreditu odredbe o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi određene su samim ZIDZPK, odnosno u ugovor su unesene iz samog zakona. Sukladno odredbama čl. 81 . st. 5. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP) iz 2003. i odredbama čl. 96. st. 5. ZZP-a iz 2007. glave zakona koje reguliraju nepoštene ugovorne odredbe ne primjenjuju se na ugovorne odredbe kojima se u ugovor unose zakonske odredbe prisilne naravi. Slijedom navedenog, neosnovani su tužbeni zahtjevi jer se temelje na ništetnosti ugovornih odredaba koje kao takve više ne postoje, stoga ne postoji ni ugovorna ni zakonska pretpostavka za isplatu temeljem oplatnog plana u CHF jer je isti izmijenjen u otplatni plan s EUR i kamatama primjenjivim na kredite vezane uz valutnu klauzulu EUR i to s danom zaključenja osnovnog ugovora o kreditu.

2.1. Nadalje ističe, da se tužitelj neosnovano poziva na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Rev2868/18 kojom je odlučeno da tužitelj ima pravni interes za postavljanje zahtjeva za utvrđenje ništetnosti odredaba koje su konverzijom kredita izmijenjene, odnosno da tužba zbog toga ne može biti odbačena nego je o zahtjevu potrebno meritorno odlučiti. U konkretnom slučaju odredbe koje tužitelj smatra ništetnima izmijenjene su prisilnim propisom (Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju) u odnosu na tuženika i voljom stranaka u odnosu na tužitelja. Drugim riječima, tužitelj je slobodnom voljom pristao na ponudu konverzije koju mu je tuženik bio obvezan dostaviti. Dakle, sve i da su odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu bile ništetne, što tuženik osporava, prisilnim propisom i voljom stranaka retroaktivno su izmijenjene kao da nikad nisu bile ni ugovorene, a predmetni ugovor o kreditu danas postoji kao da je od samog početka vezan uz valutu EUR s kamatnom stopom primjenjivom na kredite

u EUR. Slijedom navedenog, tuženik predlaže sudu odbiti tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan, i dosuditi tuženiku trošak ovog postupka.

3. U dokaznom postupku provedeni su dokazi uvidom u ugovor o kreditu (list 9-17 spisa), otplatni plan i dodatak (list 18-33 spisa), knjigovodstvenu kartica i otplatni plan (list 34-48 i 74-94 spisa), pročitan je iskaz tužitelja sa ročišta od 11.prosinca 2025. (list 292-293 spisa), nalaz i mišljenje vještaka od 16.veljače 2026. (list 299-318 spisa).

4. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio slijedeće:

5. Između stranaka je nesporna činjenica da je tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom dana 09.02.2006. godine sklopio Ugovor o kreditu broj: 198-50-3263849, a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 52.820,00 CHF u protuvrijednosti od HRK prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita, Ugovor je ovjeren kod javnog bilježnika Mirodara Kovač iz Vinkovaca dana 13.02.2006. godine, pod brojem OU185/06. Navedenim Ugovorom ugovoren je rok otplate kredita od 300 mjeseci, a ugovorena je redovna kamata koja je promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora, a na dan sklapanja Ugovora iznosi 4,95 % godišnje. Nesporno je da se radi o stambenom kreditu.

5.1. Uvidom u otplatni plan po predmetnom ugovoru o kreditu nesporno je utvrđeno da se tijekom otplate kredita u nekoliko navrata mijenjala visina ugovorene kamate koja je sa početnih 4,95% godišnje rasla do 5,95% godišnje u jednom razdoblju, te da se istodobno mijenjala i visina tečaja CHF u odnosu na kunu, tako da se visina mjesečnog anuiteta povećavala.

6. Nesporno je također da je donesena pravomoćna odluka u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12 od 4. srpnja 2013. te da je presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014. utvrđeno da je tuženik u postupku pod brojem P-1401/12 u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke. Nije sporno da je u pogledu ništetnosti u ugovaranju valutne klauzule ista presuda Trgovačkog suda u Zagrebu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda broj Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018. a da je istu presudu potvrdio i Vrhovni sud RH u predmetu poslovni broj Rev-2212/18 od 3. rujna 2019.

6.1. Nesporno je među parničnim strankama da je u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12, od 4. srpnja 2013., donesena pravomoćna presuda, a kojom presudom je utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora ista banka kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i

ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da je istom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, od 4. srpnja 2013., utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima na način da je koristio u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja istih ugovora tužena banka kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim bitnim parametrima potrebnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Nesporno je da je naprijed navedena prvostupanjska presuda u odnosu na tuženika u pogledu ništetnosti ugovaranja valutne klauzule i načina promjene kamatne stope potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Pž-6632/17, od 14. lipnja 2018. U pogledu dosega ovako pravomoćne presude donesene povodom kolektivne tužbe za zaštitu interesa potrošača nesporno je da se u tom postupku utvrđivalo i ocjenjivalo da li su tužene banke, pa tako i ovdje konkretno tuženik, potrošačima objasnili razloge i iznijeli točne i razumljive kriterije na temelju kojih prosječni potrošač može predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz spornih odredaba, odnosno u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe nije utvrđivano da li je pojedini potrošač dobio sve relevantne informacije za donošenje informirane odluke hoće li ugovor s takvim odredbama sklopiti ili ne.

6.2. Sukladno članku 502.c ZPP-a i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Odredbe Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima implementirane su temeljem Direktive vijeća 93/13 EEZ od 5. 4. 1993., kao temeljnom aktu donesenom sa svrhom usklađivanja zakona i drugih propisa država koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe i pružatelja usluge i potrošača. U odnosu na pravne odnose i sporove koji su nastali prije ulaska RH u Europsku uniju u kojem se razdoblju neposredno nije primjenjivalo pravo Europske unije, postojala je obveza suda da tumači nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine (što uključuje i praksu suda EU), a na što se RH obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

7. Između stranaka je sporno pitanje zastare, ima li tužitelj pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli s obzirom da je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama ZIDZPK/15), je li presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača primjenjiva i na ovaj konkretni slučaj tj. na zaključeni ugovor o kreditu između tužitelja i tuženika, te da li je potrebno uzeti u obzir kako pozitivne tako i negativne tečajne razlike.

8. Na okolnost dostupnosti informacija i načina pregovaranja i pojašnjenja značenja ugovornih odredbi prilikom zaključenja ugovora izveden je dokaz saslušanjem tužitelja. Tužitelj saslušan kao stranka iskazao je da je Ugovor o kreditu sklopio 2006. godine. Kredit je bio namjenski za gradnju kuće u kojoj stanuje sa obitelji, a trenutno je na privremenom radu u Njemačkoj. Kredit u CHF podigao je iz razloga

što je to tada bilo najpovoljnije, odnosno u banci mu je tako ponuđeno, a tužena banka je u to doba bila njegova banka. Nitko mu nije objasnio rizike vezane za sam ugovor. Prilikom sklapanja ugovora donekle je razumio značaj valutne klauzule, kao i promjenjive kamatne stope, u smislu da bi mu rate mogle malo varirati međutim nije znao da bi mogle toliko narasti koliko su narasle, niti mu je itko objašnjavao odredbe ugovora. Naime, on je ugovor pročitao, a ovaj kredit mu je ponuđen kao kredit s najpovoljnijim uvjetima i najpovoljnijom kamatom. U to doba u banci bili u ponudi krediti u drugim valutama, međutim njemu je ovaj kredit ponuđen kao najpovoljniji. Ističe da se ne sjeća da u ugovoru postoji članak o tzv.ugovornoj konverziji. Ugovor je bio na već pripremljenom obrascu, nije pregovarao o pojedinim odredbama ugovora, niti na njih imao utjecaj. Nadalje navodi, da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio zaposlen u Ministarstvu obrane u RH. Navodi da u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije imao obrt niti bio član trg.društva. Nadalje navodi da se zbog proteka vremena ne može sjetiti iznosa početne rate kredita niti kasnijih rata, anuitete je plaćao redovno, osobno, skidaju mu se s računa, a kredit nije otplaćen. Ističe da mu javni bilježnik prilikom solemnizacije ugovora, nije objašnjavao pojedine odredbe ugovora kao niti rizike istog. Završno ističe da je ovaj kredit konvertiran u kredit sa valutnom klauzulom u euru, a misli da mu ništa nije priznato na ime pretplate u konverziji. On je naime sklopio ovaj dodatak ugovoru zbog enormnog rasta pojedinih anuiteta, pa da to spriječi izabrao je "manje zlo od dva zla". Ističe da smatra da nije obeštećen prilikom konverzije.

8.1. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao namjenski kredit i to na način da je u čl. 6. istog Ugovora određeno da se radi o stambenom kreditu.

8.2. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene.

8.3. Tako sustav zaštite koji provodi direktiva o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga što se tiče pregovaračke snage i razine informacije (presuda Europskog suda C194/14 Sanchez Morchillo i Abril Garcia od 17.7.2014.) prvi put unutar testa nepoštenosti pretpostavlja postojanje ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo.

8.4. Sukladno čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, stoga proizlazi kako su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive. Nadalje, sukladno čl. 295. Zakona o obveznim odnosima, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. O odredbama Općih uvjeta poslovanja koji su sadržani u samom ugovoru stoga se niti ne može pojedinačno pregovarati. Čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača, kao što je ranije navedeno, propisano je što mora sadržavati ugovor o potrošačkom zajmu. Prema članku 26. st. 3. Zakona o obveznim odnosima, ako su kamate ugovorene, ali nije određena njihova stopa, između osoba od kojih barem jedna nije trgovac, vrijedi kamatna stopa u visini četvrtine stope zakonskih zateznih kamata, a između trgovaca

polovina stope zakonskih zateznih kamata određene sukladno stavku 1. ovoga članka. Prema članku 272. Zakona o obveznim odnosima činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavila trećoj osobi da je odredi, a ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

8.5. Sud smatra kako ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci tuženika, nije razumljiva, obzirom kako predmetni ugovor ne sadrži referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, kao niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, već je ista određena samo općenito, paušalno i neprecizno. Očito je, da je promjena kamatne stope isključivo vezana uz jednostranu odluku tuženika bez sudjelovanja druge strane, odnosno bez pregovora o toj promjeni sa tužiteljem, kao i bez određivanja koliko će tih promjena do kraja otplate kredita odnosno trajanja ugovora biti, kada će te promjene prestati i iz kojeg razloga. Iz takvog ponašanja tuženika kao i iz odgovora na tužbu, proizlazi da je tuženik prilikom mijenjanja kamatnih stopa i prilikom promjene tečaja, na taj način postupao zbog promjene tržišnih uvjeta, ali jednostrano i bez pregovora s drugom stranom, što je utvrđeno i na temelju iskaza tužitelja.

8.6. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao s valutnim rizikom i rizikom promjene kamatne stope, budući da u ugovoru nije navedeno koji su to rizici i učinci koji mogu proizaći iz promjene kamatne stope i promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovora. Navedena odredba ugovora, koja promjenu ugovorene kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopa za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer u takvoj situaciji vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, dok se pravilnost promjene ne može ni provjeriti, jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

8.7. Tuženik je, prema stajalištu ovog suda, tužitelju trebao objasniti razloge promjene kamatne stope, pojedinačno o tome razgovarati i na taj način omogućiti tužitelju kao klijentu - potrošaču, da pristane na takve odredbe i iskoristiti neke od navedenih solucija, odnosno omogućiti tužitelju da može prigovoriti povećanju stope redovne kamate ili zatražiti okončanje ugovorenog odnosa. Tuženik je primjenom navedene ugovorne odredbe, izbjegao utjecaj druge ugovorne strane, tužitelja na cijenu, što je suprotno čl. 247. Zakona o obveznim odnosima.

8.8. Osim toga, tuženik je bio dužan tužitelja kao potrošača u cijelosti informirati o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu CHF i o svim potrebnim parametrima, bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što tuženik očito učinio nije, a što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da tužitelj ne može predvidjeti visinu svoje obveze. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao sa rizikom ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom, tj. da je tuženik kao kreditor objasnio taj rizik i da je tužitelj bio upoznat i svjestan činjenice da povećanje tečaja valute utječe na povećanje glavnice duga, pripadajućih kamata, pa tako i na povećanje mjesečnih anuiteta. Takva jednostrana ugovorna odredba je nerazumljiva i protivna načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg tužitelj ima obvezu vratiti banci, kao i cijena (kamata također predstavlja cijenu).

9. Nadalje st. 4. čl. 81 ZZP određeno je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno

pregovaralo, da je dužan to dokazati. Kako iz stanja spisa proistječe da tuženik provedenim dokazima nije osporio navode tužitelja da se o spornim ugovornim odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, stoga je nedvojbeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj navedenih odredbi, stoga su po shvaćanju ovoga suda sporne ugovorne odredbe zaista prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te su ništetne, u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP/03.

9.1. Neutemeljeni su navodi tuženika da je sklapanjem konverzije za potrošače pa tako i za tužitelja otpao pravni interes za postavljanje bilo deklaratornog bilo kondemnatornog zahtjeva vezano za obeštećenje po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu koji je konvertiran. Naime, sklapanjem Dodatka Ugovora nisu otklonjene posljedice eventualne ništetnosti spornih ugovornih odredaba koje se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, a to stoga jer je predmetni Dodatak Ugovora samo izjednačio položaj tužitelja kao korisnika kredita u valuti CHF s položajem u kojem bi bio da je ugovorio kredit u valuti euro, pri čemu niti odredbama ZID ZPK na temelju kojih je zaključen Dodatak Ugovora nije regulirana pravna sudbina onih odredaba kojima se u ugovorima o kreditima koji su izraženi u valuti CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti je propisano na koji način bi se trebala riješiti eventualna ništetnost takvih odredaba koja bi nastupila zbog toga što bi banke bez prethodnog dogovaranja sa korisnicima kredita same i nepošteno mijenjale prvobitno ugovorene kamatne stope. Dodatkom Ugovora (konverzijom) nije riješeno pitanje preplaćenih ugovornih kamata i tečaja prije konverzije. (stav je Županijskog suda Rijeci u odluci posl.br. Gž-3948/2020 od 08.11.2023.).

9.2. Provedenim vještačenjem utvrđeno je da unatoč provedenoj konverziji nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Kako zaštita potrošača u odnosu na stupanj zaštite omogućava potrošaču ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu , to tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na utvrđenje same nepoštenosti početno ugovorenih odredbi tako i na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Da je to doista tako proistječe iz presude suda Europske unije C-118/17 od 14. 3. 2019., u predmetu Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt) koja daje odgovor na pitanja o kreditima s ništetnim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o ništetnim uvjetima u potrošačkim ugovorima u kojoj je utvrđeno da se čl. 6. st. 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio, da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bila proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Isto tako je u odluci Vrhovnog suda Rev 18/2018 od 26. 5. 2020. izneseno stajalište da Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznos preostale neplaćene glavnice, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kad uzrok ništetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim slučajevima kad je zabrana manjeg značaja i u cijelosti je ugovor ispunjen. Slijedom navedenog sud je utvrdio da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je tužitelj obvezan

platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika, a preko ugovorene kamatne stope od 4,95 %, kao i da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula CHF.

9.3. Za donošenje odluke o zahtjevu za plaćanje novčane svote na ime restitucije relevantno je je li tužiteljičino pravo na restituciju prestalo stupanjem na snagu ZIDZPK/15 i sklapanjem Aneksa ugovora i treba li svotu dobivenu u konverziji odbiti od tužiteljičine preplate.

9.4. Ovdje valja navesti da ništetni ugovor ne postaje valjan kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (članak 326. stavak 1. ZOO), da je obnova bez učinka ako je prijašnja obveza ništetna (članak 148. stavak 1. ZOO) te da je ništetna nagodba o pravnom poslu i kada su ugovaratelji znali za ništetnost i htjeli je nagodbom otkloniti (članak 157. stavak 2. ZOO).

9.5. Ništetne odredbe ugovora o kreditu, dakle nisu mogle biti konvalidirane, obnovljene, a niti se o njima moglo nagoditi. Cilj ZIDZPK/15 je bio da se položaj korisnika kredita s valutnom klauzulom vezanom za tečaj CHF, kao potrošača, izjednači sa položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR.

9.6. Međutim, niti jednom odredbom ZIDZPK/15, ali ni Aneksom ugovora koji je sklopljen na osnovi ZIDZPK/15 i u skladu s člankom 19.c ZIDZPK/15 nije regulirano pitanje rješavanja preplata u primjeni ništetnih ugovornih odredbi kredita, tj. nije riješeno pitanje posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi, onih o promjenjivoj kamatnoj stopi ni o valutnoj klauzuli. Ovdje valja navesti da pitanje rješavanja posljedica nepoštenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli nije ni moglo biti rješavano dodatkom ugovora ni ZIDZPK/15 jer u tom trenutku nije bilo ni utvrđeno da su i te odredbe ništetne. Dakle, zakonodavac nije imao u vidu tu okolnost kod donošenja zakona a niti su potrošači mogli uzeti u obzir i tu činjenicu kod sklapanja Dodatka ugovora.

9.7. Ako sud nađe da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ništetna tužitelj i dalje ima pravo na restituciju, ono nije prestalo sklapanjem Aneksa ugovoru jer to nije ugovoreno, niti iz ZIDZPK/15 proizlazi da bi joj to pravo prestalo. Pravo na restituciju proizlazi iz odredbi članaka 323. stavak 1, 324. i 1111. ZOO. Ovdje valja navesti da je Europski sud u predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15 definirao pravila koja vrijede o djelotvornoj zaštiti od nepoštenih (ništetnih) ugovornih odredbi pa je tako utvrdio da u slučaju utvrđenja odredbe nepoštenom učinci djeluju od sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena odredba nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak na potrošača a sudsko utvrđenje ništetnosti mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije za potrošače kao da nije bilo navedene odredbe, da potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju i da ima pravo na punu restituciju svih neosnovano plaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora.

9.8. Iako Aneks ne sadrži odredbe koje bi regulirale pravo na restituciju valja skrenuti pozornost da se dvojbene ili nerazumljive odredbe tumače u skladu koji je povoljniji za potrošača (članka 86. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03, 46/07 i 79/07 – dalje: ZZP/03), članka 101. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj:79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13 i 41/14 – dalje: ZZP/07 i članka 54. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 41/14, 110/15, 14/19 i 19/22 – dalje: ZZP/14. Dakle, kada bi

odredbe Aneksa ugovora i bile dvojbene, a one to nisu, trebale bi se tumačiti na način koji je povoljniji za potrošača, dakle, na način da potrošač ima pravo na restituciju.

9.9. Tužiteljevo pravo na restituciju moglo je prestati odricanjem, ali nije ni na taj način prestalo.

9.10. Shvaćanje po kojemu ugovorna odredba koji su sklopili potrošač, s jedne strane, i prodavatelj robe ili pružatelj usluge, s druge strane, koja se može utvrditi nepoštenom u sudskom postupku može valjano obnoviti i potrošač se nakon sklapanja sporazuma, kojim se zamjenjuje ništetna ugovorna odredba novom odredbom, može odreći zaštite (prava na restituciju) koju mu pruža Direktiva 93/13, pod uvjetom da je dao slobodan i informiran pristanak na to odricanje i da je znao čega se takvim pristankom odriče, te da je bio upoznat sa iznosom koji bi mu pripao temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

9.11. Za primijetiti je i to da je Europski sud za ljudska prava u predmetu Žulić protiv Republike Hrvatske između ostalog naveo " da banka potpisivanjem aneksa (dodatka ugovora o kreditu) nije udovoljila tužbenom zahtjevu", a tužitelj je u tom postupku tražio određenu novčanu svotu zbog preplate temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, pa se može opravdano zaključiti da Europski sud za ljudska prava smatra da sklapanjem ugovora o konverziji nije udovoljeno zahtjevu temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

9.12. Sklapanjem aneksa ugovora kojim je izvršena konverzija kredita prema odredba ZID ZKP/15 tužiteljica nije izgubila pravo potraživati preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu, pa s obzirom na izvršenu konverziju ima pravo na eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora i svote koju je dobila u konverziji.

10. U pogledu utvrđenja visine preplaćenog dijela zbog primjene valutne klauzule i promjenjive kamatne stope provedeno je vještačenje po vještaku Mati Ivanović iz Županje, koji u svom nalazu navodi da su tužena banka kao kreditor i tužitelj ugovorili iznos kredita 52.820,00 CHF sa rokom otplate 300 mjeseci i kamatnom stopom od 4,95 %, a početni iznos anuiteta 307,24 CHF primjenom srednjeg tečaja Banke na dan korištenja kredita, odnosno dana 14.02.2006. godine u visini 4,715378 kuna za 1 CHF iznosi 1.448,75 kuna.

10.1. Tužitelj i tuženik sklopili su dana 8. veljače 2016. godine Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 198-50-3263849, kojim je utvrđeno prihvaćanje izračuna konverzije sukladno Zakonu o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiraju, a dokaz da je konverzija izvršena u skladu sa istim je mišljenje revizora koje je svaka banka morala pribaviti, a kojim je potvrđeno da je kalkulator za simulaciju konverzije točan. Navedenim Dodatkom nije utvrđena preplata u konverziji, odnosno utvrđena je tražbina Kreditora, odnosno Banke na dan 30. rujna 2015. godine u iznosu od 5.473,12 kuna, odnosno 726,41 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije.

10.2. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i naknadna povećanja kamatne stope, odnosno promjene na više od početno ugovorene kamatne stope i to u razdoblju od zaključenja kredita do 30. rujna 2015. (konverzija) iznosi 4.358,86 kuna, odnosno 578,39 EUR. Navedeni iznos predstavlja tzv. glavnicu za izračun zakonskih zateznih kamata. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i naknadna smanjenja kamatne stope, odnosno promjene na niže od početno ugovorene kamatne stope i to u razdoblju od

zaključenja kredita do 30. rujna 2015. (konverzija) iznosi -3.788,84 kuna, odnosno -502,88 EUR. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i naknadne promjene kamatne stope, odnosno promjene na više i na niže od početno ugovorene kamatne stope i to u razdoblju od zaključenja kredita do 30. rujna 2015. (konverzija) iznosi 570,02 kuna, odnosno 75,51 EUR. Ukupan iznos zakonskih zateznih kamata obračunatih na preplaćene anuitete (glavnicu), odnosno na ukupne razlike u visini anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i naknadna povećanja kamatne stope, odnosno promjene na više od početno ugovorene kamatne stope i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine iznosi 3.459,08 kuna, odnosno 459,34 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije.

10.3. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na povećanje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir početni tečaj CHF-a u vrijeme isplate kredita i naknadna povećanja tečaja CHF-a, odnosno promjene na više od početnog tečaja i to u razdoblju od zaključenja kredita do 30. rujna 2015. (konverzija) predstavlja tzv. pozitivne razlike i iznosi 27.625,28 kuna, odnosno 3.666,51 EUR. Navedeni iznos predstavlja tzv. glavnicu za izračun zakonskih zateznih kamata. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na smanjenje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir početni tečaj CHF-a u vrijeme isplate kredita i naknadna smanjenja tečaja CHF-a, odnosno promjene na niže od početnog tečaja i to u razdoblju od zaključenja kredita do 30. rujna 2015. (konverzija) predstavlja tzv. negativne razlike i iznosi -1.924,37 kuna, odnosno -255,41 EUR. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na promjenu tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir početni tečaj CHF-a u vrijeme isplate kredita i naknadne promjene tečaja CHF-a, odnosno promjene na više i na niže od početnog tečaja i to u razdoblju od zaključenja kredita do 30. rujna 2015. (konverzija) iznosi 25.700,91kuna, odnosno 3.411,10 EUR. Ukupan iznos zakonskih zateznih kamata obračunatih na preplaćene anuitete (glavnicu), odnosno na ukupne razlike u visini anuiteta u odnosu na povećanje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir tečaj CHF-a na dan korištenja kredita i naknadna povećanja tečaja CHF-a, odnosno promjene na više i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine iznosi 8.810,96 kuna, odnosno 1.169,43 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije.

10.4. Tužitelj i tuženik sklopili su dana 8. veljače 2016. godine Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 198-50-3263849 kojim je utvrđeno prihvaćanje izračuna konverzije sukladno Zakonu o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiraju (ZIID ZPK), a istim nije utvrđena preplata, odnosno utvrđena je tražbina Kreditora, odnosno Banke na dan 30. rujna 2015. godine u iznosu od 5.473,12 kuna, odnosno 726,41 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije.

10.5. Iznos koji tužitelj potražuje tužbom nije uzet u obzir prilikom konverzije i to iz razloga jer je u konverziji uspoređivan otplatni plan u EUR i uplate, a predmet vještačenja je izračun preplaćenog iznosa otplate kredita od strane tužitelja s naslova promjene anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu, kao i promjene anuiteta s naslova promjene tečaja CHF u odnosu na KN.

11. Tužitelj je nalaz i mišljenje vještaka prihvatio u cijelosti, te svoj tužbeni zahtjev u pismenom podnesku od 21. travnja 2026.g. uskladio sa nalazom vještaka. Tuženik nije imao primjedbe na matematički izračun vještaka.

11.1. Tuženik se u podnesku od 25. svibnja 2026. godine protivio preinaci tužbenog zahtjeva budući je tužitelj povećao tužbeni zahtjev, te ističe prigovor zastare na novopostavljeni tužbeni zahtjev, te se na ročištu održanom kod ovog suda dana 10. rujna 2026.g. protivio preinaci tužbenog zahtjeva budući je tužitelj uz kondemnatorni

zahtjev istaknuo deklaratorne zahtjeve radi utvrđenja da su ništetne odredbe ugovora o kreditu broj 198-50-3263849 sklopljenog dana 9.2.2006. g. između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane uz CHF, te da navedene ugovorne odredbe ne proizvode pravne učinke, te u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu da sud utvrdi da je ništetna odredba čl. 2. ugovora o kreditu broj198-50-3263849 sklopljenog dana 9.2.2006. g. između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora kojem je banka ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope bez posebnog zaključivanja aneks ugovora te da navedena ugovorna odredba ne proizvodi pravni učinak.

11.2. Prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, iz zapisnika sa druge sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 27. svibnja 2024. proizlazi, da u je predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem, odnosno radi se o slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), tuženik se takvoj preinaci ne može protiviti, a zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva.

12. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Mate Ivanović, cijeneći isti stručnim i objektivnim, zasnovanim na vjerodostojnoj dokumentaciji i sačinjenim prema opće prihvaćenoj metodologiji izračuna u identičnim predmetima.

13. Kako iz nalaza i mišljenja financijsko-knjigovodstvenog vještaka proizlazi da je tužitelj temeljem povećanja kamatnih stopa preplatio iznos od 578,39 eura te temeljem valute CHF preplatio iznos od 3.666,51 eura, da sveukupne zakonske zatezne kamate do 30.09.2015. godine na gore navedenu preplatu temeljem promjenjive kamatne stope iznose 459,34 eura a temeljem valute CHF iznose 1.169,43 eura, odnosno sveukupne zatezne kamate iznose 1.628,77 eura kao i da je tužitelju u konverziji nije priznata preplata nego utvrđen „manjak“ od 726,41 eura., to je sud obvezao tuženika na isplatu preplaćenoga iznosa, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama to temeljem odredbe čl. 1115. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, budući se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem, a kako je to odlučeno u izreci ove presude.

14. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, prema naprijed citiranim odredbama kad se radi o stjecanju bez valjane pravne osnove, a to u ovom slučaju jeste s obzirom da su kamatne stope određene po ugovornoj odredbi koja je suprotna zakonu i zbog nepoštene valutne klauzule vezane uz švicarski franak, dakle ništetne, tada je stjecatelj, u ovom slučaju tuženica, dužna stečeno s pripadajućim kamatama vratiti, temeljem čl. 215. ZOO, od dana stjecanja, a kako se u konkretnom slučaju primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO (5 godina).

15. Prigovor prijeboja istaknut od tuženika sud je odbio kao neosnovan jer nije osnovano potraživanje tuženika prema tužitelju, eventualno potraživanje tuženika je u

zastari. Prigovor radi prebijanja je istaknut u podnesku od 08. srpnja 2020 .g., što uz opći zastarni rok od pet godina iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima znači da su u zastari sva potraživanja dospjela prije 14.06.2014.g. što su sva potraživanja navedena u prigovoru prijeboja. Podnošenje tužbe u kolektivnom sporu ima učinka na prekid zastare samo za potraživanja potrošača prema bankama čija su prava i interesi povrijeđeni sklapanjem kredita s nepoštenim ugovornim odredbama.

16. Čl. 245. st. 1. ZOO-a propisuje da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući u vidu gore navedene odredbe ZOO-a o zastari, podnošenjem kolektivne tužbe dana 4. travnja 2012. Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut je tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. god. zastara počela teći ispočetka, a vrijeme prije prekida neće se uračunati u tijek zastare.

17. Dakle, prigovor zastare tuženika je neosnovan i to iz razloga jer je prema pravnom shvaćanju Vrhovnoga suda Republike Hrvatske, iznesenom u njegovoj odluci poslovni broj: Rev 2245/17, od 20. ožujka 2018., određeno da podnesena tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača predstavlja radnju vjerovnika kojom se prekida zastara sukladno odredbi čl. 241. Zakona o obveznim odnosima i zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći iz početka tek od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Kako je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu kojom je utvrđena ništetnost valutne klauzule potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018., to znači da zastara nastupa 15. lipnja 2023.g. Obzirom je tužba podnijeta 11. lipnja 2019 g. to znači da potraživanje tužitelja radi isplate s osnova ugovorene valutne klauzule nije obuhvaćeno zastarom.

17.1. Kako je u ovom predmetu tužba tužitelja podnesena 11. lipnja 2019 g., a u konkretnom slučaju zastrani rok iznosi 5 godina sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a, koji počinje teći u odnosu na dio zahtjeva za isplatu s osnova promjenjive kamate stope od dana pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., tj. donošenjem presude Visokog trgovačkog suda br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., očito je da tužbeni zahtjev za isplatu s osnova promjenjive kamate stope i dio zahtjeva za isplatu s osnova ugovorene valutne klauzule, nisu u zastari.

18. Imajući u vidu sve naprijed izloženo ovaj sud je donio odluku kao u izreci ove presude.

19. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1 i članku 155. Zakona o parničnom postupku te je sukladno označenoj VPS, i važećoj Odvjetničkoj tarifi, tužitelju je za poduzete radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku priznat trošak u ukupnom iznosu od 3.019,26 eura. Odobreni trošak odnosi se na radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za: sastav tužbe = 100 bodova (Tbr. 7 toč. 1 OT), zastupanje na četiri ročišta kod suda svako po 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1 OT), sastav podnesaka od 19.02.2020.g., 23.07.2020. g., 26.08.2020. g. i 16.06.2026.g. u iznosu od 100 bodova svaki (Tbr.8 toč. 1 OT), sastav obrazloženog podneska od 21.04.2026.g. u iznosu od 25 bodova (Tbr. 8. toč. 4 OT), pristup ročištu za objavu presude u iznosu od 50 bodova (Tbr. 9. toč. 3 OT), koje radnje ukupno nose

975 bodova što pomnoženo sa vrijednošću boda od 2,00 eura, iznosi 1.950,00 eura što uz 25% PDV-a u iznosu od 487,50 eura, te uz odobren trošak plaćenog vještačenja u iznosu od 500,00 eura, i plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 81,76 eura, čini sveukupno dosuđeni parnični trošak u iznosu od 3.019,26 eura.

19.1. Sud je odbio tužitelja sa dijelom zahtjeva za naknadu troškova parničnog postupka, kako je to navedeno u točki 19. obrazloženja, budući temeljem Tbr. 8 toč. 1 Odvjetničke tarife isti ima pravo na naknadu 4 obrazložena podneska, dok su ostali podnesci priznati temeljem Tbr. 8 toč. 4 OT-a, kao i podneska od 27.01.2026.g. kojim tužitelj obavještava sud da je platio predujam za vještačenje, budući isti nije bio potreban za vođenje parnice. Jednako tako, sud je odbio tužitelja sa zahtjevom za naknadu troška sudskih pristojbi na presudu, budući je tužitelj sukladno čl. 11 st 1 toč. 20 Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23) kao potrošač oslobođen plaćanja sudskih pristojbi u postupcima pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa.

19.2. Na dosuđeni iznos parničnog troška, sud je tužitelju priznao zateznu kamatu od dana donošenja ove presude po osnovi odredbe članka 30. stavak 2 Ovršnog zakona.

Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u dispozitivu presude.

U Vinkovcima, 27.listopada 2026. godine.

Sudac
Ivana Božić Pišćak

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano. Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Dostaviti:
1. Punomoćnik tužitelja Martina Alagić, odvj. iz Vukovara
2. Punomoćnik tuženika OD Glamuzina&Grošeta iz Zagreba

Broj zapisa: **9-3088f-42a78**

Kontrolni broj: **093cb-22a3c-69d3f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.